

цѣтъ. Но кокошката, като виждва че ще ѝ уловятъ, удвоява сили та пръпнува и като засяга върхътъ на стоборътъ, испърполява по него да пръвръкне.

За да не му убѣгне, Пенчо дръпнува гребълцето си и го запокытва подиръ неѣ да ѣ свали, но гребълцето затилено, на мѣсто да случи кокошкѣтъ, прѣкѣпичва се прѣзъ стоборътъ и удара отвѣдь въ *кьошчето*, та струшава на пепель голѣмото хубаво огледало що имаше тамо, и гѣтва отъ прозорецътъ е днѣ скѣпѣ *саксіѣ* съ цвѣтіе отъ рѣдкытъ, та ся изсипва цвѣтето и *саксіята* ся счупва.

Ожесточень още повече отъ тѣзъ злочестины, Пенчо ся внуца да земе мотичкѣтъ си; и новата битва можаше да възима по-бѣдственны сетнины за него-вѣтъ неприѣтель, който, отмалнѣлъ отъ послѣднитѣ си усилія, неможаше вече да бѣга, ако не бѣ пристигнѣлъ на Пенча баща му, да види какво истрополя тѣй на *кьошкѣтъ*.

Пенчо щомъ видѣ бащѣ си, спрѣ ся сепнѣтъ и смутень и прибѣрза да каже: Я вижъ, я вижъ, тате, що *белы* ми на-